

Nokian Maatilanharjun sienistöllisesti arvokkaita kohteita - ja huomioita uhanalaisesta kasvilajistosta

Lasse Kosonen

NOKIANKAUPUNKI

Sisällysluettelo

1. Johdanto	2
2. Alue ja Menetelmät	2
3. Maatialanharjun keto	2
4. Kappelinmäki	4
5. Lampaanvahakaspaikka	7
6. Uhanalaiset lajit	7
7. Kirjallisuus	8

1. Johdanto

Selvitin syksyllä 2018 Nokian kolmen sienistöllisesti arvokkaan kohteen sienilajistoa. Pääkohteena olivat helttasienet, mutta myös muita sieniä tarkkailtiin tarpeen ja tilanteen mukaan. Selvityksen tilaajana oli Nokian kaupunki ja sieniselvitys oli osa Nokian Maatilanharjun hoito- ja käyttösuunnitelmaa.

2. Alue ja menetelmät

Tarkastettavia kohteita oli kolme: Maatilanharjun luonnonsuojelualueeksi rauhoitettu keto, Pitkäniemen hautausmaa eli Kappelinmäki ja Vihnusjärven rantapalteleella sijaitseva pieni ketolaikku (jatkossa lampaanvahakaspaikka). Kaikki kohteet olivat hyvin pienialaisia, Maatilanharju 0,2 ha, Pitkäniemen hautausmaa 0,5 ha ja lampaanvahakaspaikka 0,07 ha. Maatilanharjulla tein inventoinnin viidesti, Pitkäniemen hautausmaalla viidesti ja lampaanvahakaspaikalla kolmesti. Alueet inventoitiin ristiin rastiin kävelemällä ja lisäksi tarkastamalla Kappelinmäen vanhat puut.

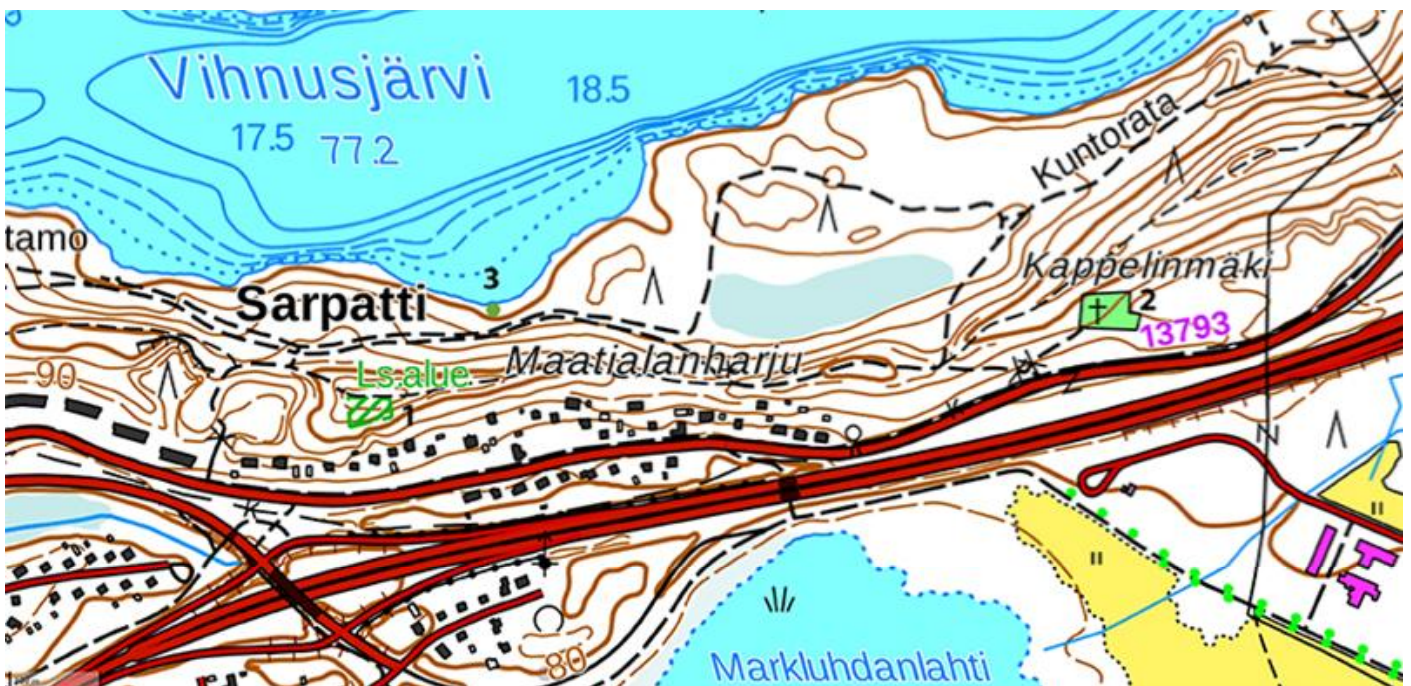
Alueella käytiin 27.8., 19.9., 10.10., 13.10., 2.11., 16.11. (Kappelinmäki), 27.8., 6.9., 10.10. 2.11. (Maatilanharju). 6.9., 29.9., 14.10. (lampaanvahakaspaikka).

3. Maatilanharjun keto

Maatilanharjun ketolaikku on 0,2 hehtaarin laajuinen luonnonsuojelualue Maatilanharjun päällä, etelään viettäen. Se perustettiin luonnonsuojelualueeksi

8.1.1996 sienistöllisten arvojen vuoksi (Söderholm 1996) ja siten se on edelleen ainoa suomalainen luonnonsuojelualue, jossa suojelluksina arvoina olivat ensisijaisesti sienet. Myöhemmin kävi ilmi, että ketolaikulla kasvaa myös ryhmä erittäin uhanalaista ahosilmäruohoa (*Euphrasia rostkoviana*), jonka esiintymä lisää hyvin merkittävästi alueen suojeluarvoa. Ahosilmäruohoja on kasvanut parhaimmillaan toista sataa versoa, mutta kuivana kesänä 2018 ei paikalla nähty lajia lainkaan. Ahosilmäruoho on yksivuotinen laji, ja sen vuotuiset versomäärät vaihtelevat hyvin suuresti vuosittain (ks. jäljempänä). Muuten keldon kasvillisuus koostuu tavanomaisemmista niitty- ja ketolajeista, kuten mäkitervakko, huopakeltano, ketosilmäruoho ja ahomansikka. Tämänkaltaisessa ympäristössä viihtyvät myös mm. noidanlukot (*Botrychium spp.*), mutta niitä en tutkimusvuonna tavannut paikalla. Sen sijaan Antti Mäkelä (sähköposti) kertoi nähneensä kesäkuun alussa pari kuivettunutta versoa ketonoidanlukkua (*Botrychium lunare*). Edellisenä vuonna näitä oli kasvanut paikalla kymmeniä. Puustoa on keldon itäosassa harvakseltaan, kuten kuusia, mäntyjä, harmaaleppiä, pihlajia ja rauduskoivuja. Keldon keskialueella kasvaa pensasmaisen kataja.

Maatilanharjun alue on ollut pitkään myös sieniharrastajien tutkima ja retkeilemä alue. Alueelta on löytynytkin useita harvinaisuuksia, jopa valtakunnallistekin. Tästä syystä alueen eteläisen harjurinteeseen perustettiin vuonna 1996 0,2 hehtaarin luonnonsuojelualue (Söderholm 1996) Lajiston rakenne viittaa selvään ravinnevaikutukseen ja monia lajeja pidetään kalkinsuosijoina. Alueelta oli löydetty usein harvinaisuuksia, kuten Suomelle uusi laji, viiruvahakas

Kuva 1. Tutkitut alueet: 1 Maatilanharjun keto, 2 Kappelinmäki, 3 Lampaanvahakaspaikka. Taustakartta: Maanmittauslaitoksen avoin data.

(*Hygrocybe spadicea*). Laji on Suomessa erittäin harvinainen ja on luokiteltu erittäin uhanalaiseksi (EN). Viiruvahakasta tavattiin 1970-luvulla kahtena syksynä. Tämän jälkeen lajia on tavattu Suomesta Iniöstä, Sommerolta, Tammelasta, Lahdesta ja erityisesti Nuuksion kansallispuistossa, jossa v. 2018 lajia tavattiin Vihdin Kattilan kedolla satamäärin (ks. kuva 2).

Kuva 2. Erittäin uhanalainen viiruvahakas tavattiin Maatianharjun kedolla 1970-luvulla Suomelle uutena. Tämänkään jälkeen lajia ei ole tavattu montaa kertaa; kuva on Vihdin Kattilasta, jossa niitä kasvoi syksyllä 2018 satamäärin.

Muita harvinaisuuksia ovat kekovahakas (*H. fornicata*, vaarantunut, VU), kyyhkyvahakas (*H. lacmus*), tiheähelttamalikka (*Clitocybe harperi*), kesiukonsieni (*Lepiota setulosa*) ja useita maakielilajeja (*Geoglossum*). Helovahakkaiden ryhmän lajirunsaus kedolla oli yleensäkin silmiinpistävää. Helovahakkaat ovat yleensäkin vanhojen perinnebiotooppien keskeisiä helttasienilajeja. Kedolta on tavattu mm. seuraavat

laji: lipeävahakas (*Hygrocybe nitrata*), karvasvahakas (*H. reai*), mönjävahakas (*H. miniata*), piskuvahakas (*H. insipida*), ahovahakas (*H. ceracea*), punavahakas (*H. coccinea*), kartiovahakas (*H. conica*), neidonvahakas (*H. virgineus*) ja niittyvahakas (*Camarophyllus pratensis*), Myös esim. männynleppärouskun (*Lactarius deliciosus*) esiintyminen harjulla kielii maaperän ravinteisuudesta. Laji on Suomessa yleinen lähinnä kalkkipaikoilla. Kolmas ketosieniryhmä ovat pienet Leptonia-alasuvun rusokkaat. Esim. hyvänä ketosienivuonna 1988 ketolaikulta löytyivät nipukkarusokas (*Entoloma papillatum*), saharusokas (*E. serrulatum*), siniterärusokas (*E. caesiotinctum*), nokirusokas (*E. chalybaeum*), viirurusokas (*E. asprellum*) ja harvinaisimpana (*E. corvinum*), joka on luokiteltu vaarantuneeksi (VU).

Syksyllä 2018 alue oli hyvin vähäsieninen. Helttasienilajeja tavattiin vain 15. Kuiva kesä ja alkusyksy vaikuttivat olennaisesti sienten esiintymiseen ja esimerkiksi syyskuun alussa käynnilläni löysin alueelta vain yhden helttasienilajin, laukkanahikkaan (*Marasmius scorodonius*). Sama toistui toisellakin käyntikerralla, vain laukkanahikkaita. 10.10. sentään lajimäärä nousi yhdeksään ja 2.11. 15 lajiin. Lajit olivat varsin tavanomaisia, eivätkä erityisemmin sidoksissa keto- tai niitty-ympäristöön (taulukko). Myönteinen yllätys oli sen sijaan melko harvinaisen kalkinsuosijan jauheukonsienen (*Cystolepiota sistrata*) niukka esiintyminen alueella. Vahakkaat, rusokkaat ja maakielet loistivat poissaolollaan.

Kuva 3. Maatianharjun lyhytruohoinen keto.

Viiruvahakas on ollut paikan harvinaisin laji (uhanalaisluokituksessa EN), ja se löydettiin paikalta v. 1975 Suomelle uutena. Myös 1977 laji löydettiin paikalta. Sittemmin ei havaintoja ole ja viiruvahakaan huip-puesiintymisen v. 2018 antoi lupauksia lajin löytymisestä. Viiruvahakkaita löydettiin mm. Tammelasta, Lahdesta ja erityisesti Vihdin Kattilasta, jossa sitä kasvoi lyhytruohoisella kedolla satamäärin. Turhaa oli kuitenkin lajin etsintä Maatialanharjulta vanhoilta esiintymispaikoiltaan. Muutenkaan vahakkaita ei kasvanut kyseisellä kedolla ensimmäistäkään. Myös vahakkaiden löytymättömyys muilta paikoilta viittasi siihen, että syksy oli ainakin Pirkanmaalla poikkeuksellisen huono helovahakkaiden kannalta. Samaa mieltä olivat muutkin sienitutkijat (Jarkko Korhonen ja Jukka Vauras, suull.). Sama koskee toista ketosieniryhmää, maakieliä (*Geoglossum*), joita on tavattu Maatialanharjulta aiemmin neljää lajia, hakamaakieli (*Geoglossum starbaeckii*), tahmakieli (*G. glutinosum*), sysikieli (*G. atropurpureum*) ja karvakieli (*Trichoglossum hirsutum*).

Kaiken kaikkiaan Maatialanharjulta löydettiin 15 helttasienilajia, joka oli pettymyksellisen vähän. Näiden lisäksi tavattiin muutamia kääväkkeitä, mm. luontaislääkkeenä käytettyä pakuria kasvoi muutamissa koivuissa kedon länsireunalla.

Ketosienten elinolosuhteiden ylläpitämiseksi on aluetta hyvä niittää (varoen kuitenkin ahosilmäruohokasvustoja) pari kertaa kesässä ja itäpuolen pensaston ja puuston raivaamista on syytä harkita.

4. Kappelinmäki

Toinen hyvä ketosienipaikka on ollut Pitkäniemen sairaalan hautausmaa. Pitkäniemen hautausmaa on perustettu v. 1901 ja sinne haudattiin Pitkäniemen sairaalassa kuolleita vainajia. Pitkäniemen sairaalan hautausmaa (käytetty myös nimeä Kappelinmäen hautausmaa) on Nokialla Maatialanharjun Kappelinmäellä Sarpatintien pohjoispuolella sijaitseva käytöstä poistettu hautausmaa, jonne on haudattu vuosina 1902–1964 426 läheisessä Pitkäniemen sairaalassa kuollutta potilasta. Hautausmaan pinta-ala on noin 2 000 neliometriä. Hautausmaa vihittiin käyttöön joulukuussa 1901 ja sitä laajennettiin vielä 1945–1946.

Hautausmaan lounaiskulmassa eteläsivulla on kaksiosainen lukittu rautaportti betonisine portinpylväineen. Portin oikealla puolella on puuaitaa, muuten hautausmaa on aitaamaton. Hautausmaalta löytyy 37 hautamuistomerkkiä tai niiden jäännettä. Suurin osa hautakivistä sijaitsee lähellä hautausmaan pohjoissi-

Kuva 4. Pitkäniemen hautausmaan alue on sumuisena ja sateisena päivänä suorastaan ahdistavan tuntuinen. Lehtipuut ovat pääosaksi vanhoja ja lahovikaisia, mutta niiltä voi löytää sieniä! Oikealla olevan pihlajan rungolta löytyi syksyllä vinojauhosientä.

vua rinteessä. Kivet eivät ole suorissa riveissä ja osa on vinoissa. Hautausmaan keskellä kasvaa suuri koivu ja hautausmaalla on aiemmin sijainnut puinen kappeli- tai ruumissuojarakennus, mutta nykyisin alueella ei ole rakennuksia.

Hautausmaata hoidetaan nykyisin lähinnä niittämällä kesäisin ruoho alueelta. Vuonna 2005 alue siivottiin perusteellisesti ja muun muassa maasta törröttäneet luut korjattiin pois. Nurmikkoa ajetaan muutamia kertoja vuodessa ja esim. v. 2018 oli jätetty leikkamatta 20 x 10 metrin suuruinen alue hautausmaan pohjoisosasta.

Alue on vanhaa sammaleista nurmikkoa, jossa kasvaa muutamia lehtipuita, kuten koivuja ja pihlajia, osa puista on lahovikaisia. Sieltä on löydetty useita merkittäviä lajeja, kuten limettivahakas (*H. citrinovirens*) (Kuva 6.), savuvahakas (*Camarophyllopsis schulzeri*) (kuva 5.), haarahytykkä (*Tremellodendropsis tuberosa*), pikarimalikka (*Pseudomphalina kalchbrenneri*) ja hirvenrisakas (*Inocybe cervicolor*). Alueella on ollut silmiinpistävä hyvä esiintymä erilaisia helovahakkaita, sillä limettivahakkaan lisäksi paikalla ovat kasvaneet keltavahakas, piskuvahakas, punavahakas, papukaijavahakas, mönjävahakas, ahovahakas, kartio- vahakas ja neidonvahakas. Keskeisin niiden esiintymisalue on ollut hautausmaan pohjoisreunalla.

Kuva 6. Limettivahakas on Kappelinmäen nurmikon suuri harvinaisuus, jota on löydetty sieltä useana syksynä. Tänä vuonna ei.

Lisäksi nurmelta on tavattu pari maakielilajia, viherkieli (*Microglossum viride*) ja ketokieli (*Geoglossum umbratile*). Molemmat lajit ovat melko harvinaisia, mutta niillä ei ole uhanalaisstatusta. Kumpakaan lajia ei tavattu v. 2018. Ketolajien vähäisyyttä kuvastaa valkonuijakkiaan (*Clavaria gracilis*) puuttuminen. Laji ei ole erityisen harvinainen, ja sitä on tavattu käytännössä joka syksy alueen keskiosasta, ajoittain melko runsaana. Nyt se puuttui täysin.

Kuva 5. Pitkäniemen hautausmaan sammaleisella nurmikolla viihtyy savukedokas.

Vuonna 2018 sieniä oli hyvin niukasti. Lajiluetteloon kirjattiin vain 48 helttasienilajia. Vahakkaita ei havaittu yksittäistä neidonvahakasta lukuun ottamatta. Merkittävimmät havaitut lajit olivat oranssiterähiippo (*Mycena aurantiomarginata*), jolla oli ilmeisen hyvä syksy – muulloin lajia on pidettävä melko harvinaisena. Hiipot olivat ylimalkaankin runsaslajisin ryhmä haperoiden ja rouskujen (haperoita 9 ja rouskuja 7 lajia) ohella. Harvinaisen puoleista keijunhiippoa (*Mycena mirata*) kasvoi lehtilahopuulla hautausmaan itälaidalla.

Erikoisimmat löydöt olivat lepän kannolla kasvanut melko runsas isomattalakkiryhmä (*Simocybe sumptuosa*) – yleensä laji on varsin vähälukuinen. Hautausmaan portin sammaloituneella betonipaalulla kasvoi marraskuun alussa kartionäpikkää (*Galerina similis*) (Kuva 7.), joka on lajin kolmas löytö Pirkanmaalta, eikä Suomestakaan ole kirjattu kuin kuusi aikaisempaa löytöä (laji.fi). Marraskuun alussa löytyi myös vanhasa, lahosta pihlajasta pientä valkoista vinokasta, jolle löytyi vasta mikroskopoinnin jälkeen nimeksi vinojauhosiini (*Clitopilus hobsonii*) (Kuva 8).

Putkilokasveista alueella on tavattu hietarvokkia (*Viola rupestris*), jota kasvaa pieni esiintymä hautausmaan pohjoisreunalla, Hieman hautausmaan ulkopuolella alueen länsilaidalla kasvaa pieni esiintymä

varpumaista sarjatalvikkia (*Chimaphila umbellata*). Laji on uhanalaisluokituksessa silmällä pidettävä (NT).

Muualta harjulta on löydetty mm. siiliukonsieni (*Echinoderma echinacea*), harmaatuppisieni (*Volvariella murinella*) ja kuusinapalakki (*Chrysomphalina grossula*), jotka ovat vähälukuisia ja harvoin tavattuja sienilajeja.

Kuva 8. Vinojauhosiini hautausmaan laholla pihlajalla.

Kuva 7. Vähän kerättyä kartionäpikkää Pitkäniemen hautausmaan portin betonipaalun sammaleella.

5. Lampaanvahakaspaikka

Suurimpia harvinaisuuksia on ollut epäilemättä lampaanvahakas (*Neohygrocybe ovina*), jota kasvoi ainakin yhtenä vuonna elokuussa 1987 (havaintaja Unto Söderholm) Vihnusjärven rantapalteen ketomaisella laikulla (kuva). Paikalla oli kaksi itiöemää.

Lampaanvahakas on pienikokoinen tumman harmaanruskea sieni, joka punertuu selvästi kosketeltaessa. Haju on epämiellyttävä. Lajista on Suomesta vain kolme muuta löytöä (Naantali 1974, Rymättylä) ja laji on luokiteltu erittäin uhanalaiseksi (EN). Löydön jälkeen lajia ei ole juurikaan etsitty ja löytöpaikka on ollut vain Unto Söderholmin tiedossa.

Syksyllä 2018 Söderholm näytti paikan minulle ja kävin siellä kolmesti. Käynnit olivat tuloksettomia ja paikalla ei juurikaan ollut sieniä, muutamia pulkkosieniä, kalvashaperoa, punakärpässieniä, Telamonia-alasuvun huopaseitikkejä ja tummalakitympösiä (laajassa merkityksessä) lukuun ottamatta. Kohde oli hyvin pienialainen ja kulunut. Nuotiopaikasta päätellen alueella kulkee paljon retkeilijöitä ja lenkkeilijöitä. Periaatteessa kohde oli säilynyt ketomaisena ja sieni voisi edelleen kasvaa paikalla. Kuten edellä on sanottu, syksy 2018 oli erittäin huono ketosienivuosi Pirkanmaalla, joten havainnointia ja seuranta on syytä jatkaa edelleen.

Lisäksi mainittakoon, että Vihnusjärven rantapalteeella, n. 300 metriä lampaanvahakaspaikalta länteen kasvoi kaksi tuoksuvalmuskaa eli matsutakea. Laji on maailmankuulu kulinaristinen herkku ja erityisesti japanilaisten suosiossa. Lajin levinneisyys on pohjoisvoittoinen ja näin etelässä se on varsin harvalukuinen.

6. Uhanalaiset lajit

Uhanalaisluokituksessa olevia lajeja on seitsemän, joista yksi on putkilokasvi. Alla olevassa taulukossa ne on lueteltu uhanalaisuuden mukaan. Lajit koostuvat tyypillisistä keto- ja niittylajeista ja korpinerusokasta lukuun ottamatta ne ovat vahakkaita. Tosin savukedokas on nykyisin erillään varsinaisten vahakkaiden joukosta. Limettivahakas löydettiin Kappelinmäen nurmikentän pohjoiselta reunalta ensi kertaa 6.9.2000 (Unto Söderholm). Sen lisäksi sitä on löydetty myös vuosina 2009 ja 2016 samalta paikalta. Suomessa sitä on tavattu Kouvolasta (1952), Raaseporista (1953, 1977 ja 1978), Espoosta (1953), Helsingistä (2000) ja Salosta (2016). Nokian havainto on Suomen pohjoisin. Kekovahakkaasta on Suomesta 16 löytöilmoitusta Kittilää myöten; Pirkanmaalla Valkeakosken Sääksmäen Rapolanharjulla ja Maatialanharjulla. Savukedokkaasta (entinen nimi savuvahakas) seitsemän löytöpaikkaa, pohjoisimpana Kajaani (2015). Pitkäniemen hautausmaan itäreunalta sitä löytyi ensi kertaa

Kuva 9. Lampaanvahakaspaikka sijaitsee Vihnusjärven rantapalteeella, jota reunustaa kurjenmiekkujen kasvusto. Paikka on kulunut, nurmikkomainen alue, jossa on nuotiopaikka. Teoriassa paikka voisi edelleen soveltua ketosienille.

5.9.1998 (Lasse Kosonen ja Unto Söderholm) ja löytyi samoilta tienoilta myös 1999 ja 2017. Korpínrusokkaasta on neljä löytöpaikkaa (Jyväskylän seutu, ei tarkempaa tietoa), Nurmijärvi (2006), Asikkala (2016) ja Loviisa (2016). Havaintomäärät perustuvat laji.fi:n antamiin tietoihin, eivätkä ole täydellisiä. Esim. korpínrusokkaan Nokian havainto puuttuu ja sen lisäksi se on tavattu ainakin Kuopiosta (J.Vauras, suull.). Samoin kekovahakkaasta puuttuu Nokian havainto ja Sääksmäen havainto (1986).

Ainoa uhanalainen putkilokasvi, ahosilmäruoho löydettiin Maatianharjun kedolta v. 1996 (Matti Kääntönen). Se jälkeen esiintymää on seurattu epätasaisin väliajoin, mutta määrä on vaihdellut nolasta yli 200:een yksilöön, mikä on tyypillistä yksivuotiaalle kasville. Kosteana kesänä 2017 paikalla oli yli 200 yksilöä (Matti Kääntönen), mutta v. 2018 en löytänyt yhtään yksilöä, ja koko keto oli sen kukinta-aikaan kuivaa kuin korppu. Lajia löytyi v. 2017 niukasti myös kedon länsipuolella olevan sorakuopan tyveltä, joka oli uusi paikka (Matti Kääntönen). Nykyisin lajilla on kymmenkunta kasvupaikkaa Pirkanmaalla, vaikka aivan kaikkia kasvupaikkoja ei viime aikoina ole tarkistettu (Kääntönen 2015).

Sarjatalvikki on silmällä pidettävä (NT) putkilokasvi, joka kasvaa pienenä ryhmänä Pitkäniemen hau-

tausmaan aidan länsipuolella. Esiintymä liittyyne Salpausselän harjujakson esiintymiin, joita tavataan mm. Tampereen Kalevankankaalla, Pyynikillä ja Aakulanharjulla. Esiintymät ovat pieniä ja laikkumaisia. Epäilemättä ne ovat aikoinaan olleet laajempia ja yhtenäisempiä. Kaksi muuta silmällä pidettävää putkilokasvilajia Maatianharjulla olivat ketonoidanlukko ja ahokissankäpäle.

Taulukko 1. Maatianharjun uhanalaiset lajit.

Laji	Uhanalaisuusluokka	Paikka
Limettivahakas <i>Hygrocybe citrinovirens</i>	EN	Kappelinmäki
Viiruvahakas <i>Hygrocybe spadicea</i>	EN	Maatianharju
Lampaanvahakas <i>Hygrocybe ovinea</i>	EN	Vihnusjärven ranta
Kekovahakas <i>Hygrocybe formicata</i>	VU	Maatianharju
Korpínrusokas <i>Entoloma corvinum</i>	VU	Maatianharju
Savukedokas <i>Camarophyllopsis schulzeri</i>	NT	Kappelinmäki
<i>Putkilokasveja</i>		
Ahosilmäruoho <i>Euphrasia rostkoviana</i>	EN	Maatianharju
Sarjatalvikki <i>Chimaphila umbellata</i>	NT	Kappelinmäki
Ketonoidanlukko <i>Botrychium lunaria</i>	NT	Maatianharju
Ahokissankäpäle <i>Antennaria dioica</i>	NT	Maatianharju

7. Kirjallisuus

Kääntönen, M. 2015: *Ahosilmäruohopaikkojen seuranta ja hoitoa Pirkanmaalla*. – Lutukka 31: 35-43.

Söderholm, U. 1996: *Arvokas ketosienialue rauhoitettu Nokialla* – Sienilehti 48: 53-54.

Kuva 10. Sarjatalvikin kukat ovat kuin posliinia.

Liite 1. Maatilanharjun kedon ja Kappelinmäen sieilajit syksyllä 2018.

Laji	Maatilanharju	Kappelinmäki
Valkomalikka <i>Clitocybe phyllophila</i>	X	
Härmämalikka <i>Clitocybe nebularis</i>	X	X
Ruskomalikka <i>Clitocybe gilva</i>		X
Vinojauhosiene <i>Clitopilus hobsonii</i>		X
Loisjuurekas <i>Collybia cirrata</i>		X
Kiillemustesieni <i>Coprinus micaceus</i>		X
Hahtuvaseitikki <i>Cortinarius hemitrichus</i>		X
Tunkkaseitikki <i>Cortinarius hinnuleus</i>		X
Jauheukonsieni <i>Cystolepiota seminuda</i>	X	
Talviujuurekas <i>Flammulina elastica</i>		X
Ketonääpikkä <i>Galerina laevis</i>		X
Kartionääpikkä <i>Galerina similis</i>		X
Nääpikkä <i>Galerina sp</i>	X	
Kalvastympönen <i>Hebeloma crustuliniforme</i>		X
Neidonvahakas <i>Hygrocybe niveus</i>		X
Suppilomalikka <i>Infundibulicybe gibba</i>		X
Mukularisakas <i>Inocybe mixtilis</i>		X
Oranssirousku <i>Lactarius aurantiacus</i>		X
Viitapalsamirousku <i>Lactarius glyciosmus</i>		X
Suomurousku <i>Lactarius spinosulus</i>		X
Pikkurousku <i>Lactarius tabidus</i>		X
Mustarousku <i>Lactarius turpis</i>		X
Harmaarousku <i>Lactarius vietus</i>		X
Lehmäntatti <i>Leccinum scabrum</i>		X
Laukkanahikas <i>Marasmius scorodoniis</i>	X	
Kuusenneulasnahikas <i>Marasmius perforans</i>	X	
Ruotinahikas <i>Marasmius epiphyllus</i>	X	X
Ammoniakkiihippo <i>Mycena leptocephala</i>	X	X
Oranssiterähiippo <i>Mycena aurantiomarginata</i>		X
Kermahiippo <i>Mycena flavaalba</i>	X	
Maitohiippo <i>Mycena galopus</i>	X	X
Myyränhiippo <i>Mycena hiemalis</i>		X
Hallahiippo <i>Mycena metata</i>		X
Keijunhiippo <i>Mycena mirata</i>		X
Jauhohiippo <i>Mycena cinerella</i>	X	X
Risuhiippo <i>Mycena speirea</i>		X
Meripihkahiippo <i>Mycena viridimarginata</i>		X
Limahiippo <i>Mycena vulgaris</i>	X	
Pulkkosieni <i>Paxillus involutus</i>		X
Leppähelokka <i>Pholiota alnicola</i>		X
Pörhösuomuhelokka <i>Pholiota squarrosa</i>		X
Koivuvinokas <i>Pleurotus pulmonarius</i>		X
Rikkamadonlakki <i>Psilocybe inquilina</i>	X	X
Rikelakki <i>Rickenella schwartzii</i>	X	
Vihersuppiohapero <i>Russula chloroides</i>		X
Pohjantäplähapero <i>Russula dryadicola</i>		x
Haisuhapero <i>Russula foetens</i>		X
Pelargonihapero <i>Russula pelargonica</i>		X
Orvonhapero <i>Russula postiana</i>		X
Hakahapero <i>Russula velenovskyi</i>		X
Monivärihapero <i>Russula versicolor</i>		X
Palterohapero <i>Russula vesca</i>		X
Talvivinokas <i>Sarcomyxa serotina</i>		X
Isomattalakki <i>Simocybe sumptuosa</i>		X
Viherkaulussieni <i>Stropharia aeruginosa</i>		X
Oksalaholakki <i>Tubaria furfuracea</i>		X
Muita lajeja		
Kantarelli <i>Cantharellus cibarius</i>		X
Kermaraspikka <i>Basiradulum radula</i>		X
Pikkusarvikka <i>Calocera cornea</i>		X
Haarasarvisieni <i>Xylaria hypoxylon</i>		X
Verkkokerikäpä <i>Ceriporia reticulata</i>	X	
Pihlajansyyliä <i>Bisgogniauxia repanda</i>	X	
Pakuri <i>Inonotus obliquus</i>	X	